

»Zaspan si, Tomažek, pojdi spat.«

»Ne, mati, počakam Jezuščka, sedaj pride.«

Ko zaspi, ga ponesem v posteljo, so mislili mati, se vsedli za mizo in brali. Zdaj pa zdaj so se ozrli po Tomažku, ki je žarečih ličec in široko odprtih oči sedel pri peči in pogledoval sedaj v prazne jaslice, sedaj v vrata.

Na steni je ura odbila polnoč. Tedaj pa je tiho stopila v sobo nebeška Gospa, še lepša kot je bila v cerkvi, z Jezuščkom v naročju. Pristopila je

k jaslicam položila lepo Dete na mehko posteljico in pokleknila ob njem. Tomažek je drhtečega srčeca strmel v živo božje Dete, ki se mu je smehljalo tako lepo, tako sladko. Zlezel je s klopi, pristopil k Detetu in pobožno poljubil sveto ročico, ki se je stegovala proti njemu in ga blagosloavljala. Blaženo lepo je bilo Tomažku v dušici. Bil je srečen, zelo srečen. Jezuščku pa je bilo toplo tukaj. O, saj njega v mrazu nikdar ne zebe, ne, zebe ga le ob mrzlih hudobnih srcih. Tomažkovo srčece pa je bilo to-

plo in dobro. Ljubil je Jezuščka in njegovo Mamico.

Mati pa niso videli svetih gostov, le čutili so njih bližino. Svetonočna sreča in sladkost je tudi njim napolnila dušo, ko so polagali spečega Tomažka v posteljo.

Sojatoslav

Trije popotni so v Betlehem šli ...

Trije popotni so v Betlehem šli,
Jezus, Marija in Jožef,
lačni in žejni, utrujeni vsi,
Jezus, Marija in Jožef.

Vzdignil je Jezus otroško roko,
zraslo je polje pod strmo goro.
Pa je Marija besedico rekla,
izpod gore je vodica pritekla.
Jožef zasadil je palico v skalo
in je iz skale drevesce pognalo.

Trije popotni so v Betlehem šli,
Jezus, Marija in Jožef,
pojmo za njimi veselo še mi!
Jezus, Marija in Jožef ...